

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 19 JUNI:

De kiezers van het arrondissement Leuven zijn tegen woensdag, 2 juli, om 9 ure 's morgens bijeengeroepen, ten einde over te gaan tot het kiezen van eenen Volksvertegenwoordiger, in vervanging van wijlen M. Landeloos.

De kiezers van het arrondissement Luik, zijn bijeengeroepen op donderdag, 10 juli, ten 9 ure voormiddag, tot het kiezen van een Volksvertegenwoordiger, in de plaats van M. Elias, overleden.

Volgens de *Cloche* zou M. Thiers zoo weinig vertrouwen hebben gehad in zijn eigen gouvernement, dat hij een aantal kostbare kunstvoorwerpen te Florence deed bewaren; doch pas was hij door maarschalk Mac-Mahon vervangen, of hij deed die voorwerpen naar Parijs zenden. Kan men aan zich zelf een grooter brevet van lafheid en onmacht afleveren?

In eene zijner laatste redevoeringen zegt M. von Bismark, dat de uitdrijving der Broeders van de Kristelijke Leering uit Elzas-Lotharingen, een politiek middel was; maar dat men geen beter onderwijs kon geven als de Broeders deden. Wat zeggen er de belgische doktrinaires van?

Gansch Brussel staat in rep en roer om den shah van Perzië te zien, zooals het voor eenige dagen liep om den vliegende man te bewonderen.....

De doktrinaire bladen, altijd buigzaam in den ruggraat, bukken en krommen zich tot op den grond voor die perzische Majesteit, voor dien oosterschen alleenheerscher.

Die kroondrager wordt bewierookt en vergoed; doch waarom, dat weet niemand.

De reis van dat persoonagie in Europa kan wel 120 miljoen kosten, en 't is nog niet lang geleden dat, gedurende twee jaren, zoo wat 300,000 menschen in zijn land van honger stierven.

Tot nog toe lijdt Perzië onder dien hongersnood, en niettemin ziet men hier den shah en zijn hof, met goud en diamanten overladen.

De *Indépendance* alleen maakt eene uitzondering op dat wierook van dien onbeschaafden alleenheerscher. (*Handelsblad.*)

IJzeren weg van Tongeren naar Thienen.

In de zitting van verleden dinsdag heeft de minister van openbare werken een wetsontwerp neergelegd behelzende concessie van verschillende nieuwe spoorwegen.

Onder deze bevindt zich den ijzeren weg van Tongeren naar Thienen. Wij kunnen dus de gegronde hoop voeden dezen weg binnen kort te zien aanleggen.

Binnenland.

Op den markt van Tongeren van heden donderdag waren te koop gesteld 194 hoornbeesten, 48 schapen, 102 vette varkens en 1503 magere varkens.

— Men schrijft uit Blankenberge, 17 juni:

Het badsaison is geopend; het geluk vreemdelingen mag op 260 geschat worden. Dageeliks worden er reeds een honderdtal baden genomen; alles voorspelt een schitterend en voordeelrijk seizoen. Mochten wij met een schoon zomerweder begunstigd worden, dan zal 1873 voorzeker de voorgaande jaren overtreffen. Het getal badkaren dat in 1872 tot 250 beliep, is dit jaar met vijftien vermeerderd, zoodat er thans 274 badwagens op het strand zullen staan.

— Men schrijft uit Brussel, 17 juni:

Den 13 dezer maand hebben 8 Kamerleden den 25^e verjaardag bereikt van hun wetgevend mandaat; zij zijn den 13 juni 1848 gekozen en hebben niet opgehouden sedert dien te zetelen. Van de acht bovengenoemde *Jubilairissen* behooren er vier aan de rechterzij: MM. Coomans Moncheur, Vermeire en Juliot, en vier aan de linkerzij: MM. Oris, Tesch, Van den Peereboom en Van Iseghem.

Aankomst van den shah te Brussel.

De shah of koning van Perzië is op militaire uur aangekomen.

In de statie stonden op hem te wachten Z. M.

de koning, de Graaf van Vlaanderen, verscheidene ministers, leden der Kamer, de burgemeester van Brussel, de overheden van de hoofdstad en St-Joost-ten-Noode, enz.

Toen de trein stil hield, stapte de Koning der koningen er zeer vlug uit, en ontving de welkomgroeten van koning Leopold II. Daarna had de voorstelling der voornaamste Belgische en Perzische overheden plaats.

De Shah was vergezeld van prins Abd-ul-Samed-Mirza, zijn broeder; van zijne vier oomen: Sonltan-Mourad-Mirza, zijnen hofmeester, zijnen minister van buitenlandsche zaken, zijnen afgeant te Parijs, zijnen minister van openbare werken, twee aides-de-camp, eenige generalen en kamerlingen, zijnen geneesheer enz. enz. In 't geheel, de dienaren meegerekend een tachtigtal personen.

Een der personen, onmiddellijk achter den Shah aanstappende, droeg eene koffiekant in schitterend metaal, opgeluisterd door een eindeeloos getal fijne steenen.

De meeste dienaren droegen insgelijks eene koffiekant, waaruit men mag opmaken, dat de Perziërs zich den koffie goed laten smaken.

De Shah is een tamelijk schoon man, eenigszins diklijvig, met krachtig en kalm gelaat, bruin van kleur, en twee zwarte oogen, die een bijzonder diepen blik werpen. Hij draagt eenen zwarten knevel, en stapt een weinig log, doch niet zonder statigheid.

Hij droeg het klein uniform: eene tuniek van zwart laken, waarop zeer groote diamanten glinsterden, geschikt als halsband, en eene zeer eenvoudige zwarte astrakan-muts.

Zijn sabel, gekromd als een Turksche sabel, had op de scheede een groot getal fijne gesteenten, en aan 't gevest een ontzaglijke hoop brillanten, robijnen, enz. Deze wonderlijke sabel hangt aan den band met eene reeks van groote diamanten, evenals een patrooster aan elkander gerijgd.

De duizenden toeschouwers hadden geene oogen genoeg om al die kosbaarheden te bezien, en geene ooren genoeg om het Perzisch aria te hooren, dat het muziek der jagers met veel cimbaalgerucht uitvoerde.

De Shah groette links en rechts, nu eens met eenen lichten hoofdknik, dan op militaire wijze. Hij deed dit met zwier en bevalligheid. Tijdens den optocht naar 't paleis groette hij het volk, dat ontelbaar in de straten stond, op zeer welwillende wijze, en men nam dit goed van hem af, want men had gezegd, dat de Koning der Koningen geene groeten teruggaf.

In den Muntshouwborg speelde men des avonds *l'Africaine*, galavertooning, ter eere van Shah. Deze kwam om 9 1/2 ure met den Koning en de Koningin, de graaf en de gravin van Vlaanderen aan.

Ditmaal had hij nog tienmaal meer diamanten aan 't lijf, dan bij zijne intrede te Brussel. Men zag om zoo te zeggen niets dan diamanten. En welke diamanten!

Het spektakel scheen hem nog al te bevallen; hij deelde de Koningin en de Gravin van Vlaanderen zijne indrukken mede met eene buitengemeene levendigheid. Het zicht van het schip op het toneel, de bewegingen der machinisten enz. vestigden zeer zijne aandacht; de dans der Wilden van Madagascar stemde hem volop tot vreugd.

De voorstelling was eerst te middernacht ten einde. Eene ontzaglijke volksmenigte stond nog op de straten, en juichte den vreemden gast luid toe.

Hij betrekt in het paleis des Konings den linker vleugel, eerste verdiep, waar ook de onderkoning van Egypte eens logeerde.

Nevens zijne kamers heeft de Shah eene groote serre, met bloemen en fonteinen, welke hem zoo goed mogelijk zijn Oosterland herinneren zullen. 't Is de serre die gebouwd werd voor de Hertog van Brabant, toen hij trouwde.

De voornaamste Perzische hovelingen zijn ook in 't paleis afgestapt; de overige zijn in 't *Hôtel de Flandre*.

Gisteren morgen was er groote beweging in het paleis, onder het personeel van den Shah en de bedienden van het hof. De meest geliefkoosde hond van Nasr-ed-Din, een prachtige hazewind, van welke de perzische vorst veel houdt, was ootsnapt op het oogenblik dat de poorten van het paleis open stonden. Men vervolgde onmiddellijk den vluchteling, maar deze verdween welhaast uit het gezicht.

De dienstbode welke met de zorg der bewaking van den koninklijke hazewind was gelast, verkeerde in wanhoop. « Indien ik den hond niet wedervind, riep hij uit, ben ik een verloren man. »

De politie werd aanstonds verwittigd, en na eenige uren zoekens, ontdekte men eindelijk den ontrouwe tusschen het houtgewas van het park.

in gezelschap van een bevallig schoothondje, het welk schoon fier te zijn over zijne kennismaking met den edelen vreemdeling.

Dezen morgen, ten 5 ure, heeft des shah Brussel verlaten en is naar Oostende vertrokken, alwaar hij zich voor Engeland zal inschepen.

In de noorder-statie had hetzelfde ceremonieel plaats als bij zijne aankomst. Ondanks het vroege morgenuur bevonden er zich talrijke overheden, onder ander MM. Delcour, minister van binnenlandsche zaken, Moncheur, minister van buitenlandsche zaken, de Lantsheere, minister van justicie, enz.

Koning Leopold en de Shah kwamen eenige oogenblikken voor het vertrek in de statie. De dienst werd door een detachement der karabiniers verricht.

Gisteren namiddag ten 2 ure, is de Shah het stadhuis gaan bezichtigen, waar hij door den burgemeester en het schepene-kollegie is ontvangen.

Koning Leopold vergezeld den Shah, welke gevolgd was door zijne voornaamste hovelingen.

Na de voornaamste zalen doorwandeld te hebben, heeft Nasr-ed-Din, op een register eigenhandig eenige perzische woorden geschreven. Deze regelen zijn eene uitdrukking van dank aan de stad Brussel, deszelfs inwoners en magistraten, voor het onthaal aan 't den koning der koningen' gedaan. *Ik ben gelukkig, schreef hij, over het goed onthaal dat mij den koning en het belgische volk bewijst. De shah schreef met handschoenen aan.*

Het gemeente-bestuur, fier op zijne waterleidingen en zijn bluschmaterieel, heeft er den shah eene kleine voorstelling van gegeven, door het Broodhuis te doen besproeien, alsof het in volle vlam stond. De pompiers en fonteiniers hebben gewerkt, alsof het voor goed was.

De burgemeester, schepenen, gemeente-raadsheeren en de hoofdkommissaris van politie, bevonden zich het eerst op de plaats der ramp. De shah meende dat er inderdaad brand was.

Het bezoek van den shah op het stadhuis heeft meer dan eene uur geduurd.

Alvorens zich naar het stadhuis te begeven, had de shah in gezelschap van den koning, de kerk van St-Gudula en het museum bezocht. Daarna heeft hij zich met den koning Leopold naar het paleis van Laken begeven.

Een der bevoegde personen schat op twee miljoenen, de waarde der gesteenten, waarmede zijne perzische Majesteit getooid was op de gala vertooning.

Het schijnt maar al te waar te zijn, dat de personen welke het gevolg van den shah uitmaken, zich inbeelden, dat zij naar hun goeddunken mogen beschikken, over de versiersels der appartementen. Ondanks desaanstaande genomen voorzorgen, heeft men herhaalde malen, aan verscheidene dezer personaadjes moeten herinneren, dat die voorwerpen voor hen niet bestemd waren.

Men heeft gezegd, dat het muziek der karabiniers, onder het bestuur van M. Labory, de aankomst van den shah met een perzisch nationaal aria had begroet; dit nationaal aria was niets anders dan eene marche van Strauss.

Ter dezer gelegenheid had er een aardig voorval plaats. M. Labory het zich het perzisch nationaal aria aangeschaft en door de muzikanten van zijn regiment doen aanleeren. Op het laatste oogenblik werd hij verwittigd, dat dit nationaal muziek niets anders was dan een oproerzang, eene soort van aziatische *ga ira*, een stuk dat de shahs slechts hooren als zij gaan in stukken gebakt worden.

Men kan zich inbeelden, welken indruk die revolutionaire hymne op Nasr-ed-Din en zijn gevolg zou tweeweg gebracht hebben, indien twee honderd trompetten, trombones, tubas en klarinetten hetzelfde hadden aangeheven, op het oogenblik dat zij op 's konings balkon een luchtje zouden zijn komen scheppen.

Om uit de verlegenheid te geraken, heeft M. Labory, gemeld nationaal aria, vervangen door eene perzische marche van Strauss.

De kundige muziekmeester had slechts eene zaak vergeten, deze was, dat de komponist van dit stuk eene soort van nabootsende harmonie gemaakt had, door meesterlijk het *miouwen* der katten weer te geven.

Zekere Perziaan, welke eenzaam, in een open rijtuig, gebuld in een langen cachemire kamerok, den stoet volgde, heeft een algemeen gelach veroorzaakt. Die brave man, welke men zegt de sterrekijker van den shah te zijn, nam uit gansch herte deel aan de algemeene vrolijkheid, welke hij verwekte, juist als iemand die er aan gewoon was.

Buitenlandsch nieuws.

Nederland.

ZONDERLINGE WRAAKNEMING.

Eene dame in Holland had eene kat waar zij buitengewoon veel cas van maakte. Een heer uit de gebuurte had het ongeluk de kat te doodden, de dame kwam het aan de weet, en besloot zich te wreken. Zij kocht verscheidene muizenvallen, en hield al de muizen die zij ving levend, tot dat zij eene geheele kist bij één had, en zond dan dezelve naar den heer. Deze met wetende van waar de kist kwam, en nieuwsgierig om te weten wat er in was, deed haastig de kist open: op één, twee, drie, snapt er de honderden muizen uit, en verspreidden zich geheel het huis door. Onder de kist lag een klein briefje, waar op stond: « Mijheer, gij hebt mijne kat gedood, ik zend u mijne muizen. »

Italië.

Rome, 13 juni.

De Paus heeft gister de generalen des geestelijken orden ontvangen.

De generaal de Juzuïeten heeft een adres gelezen, waarop de Paus met kalmte, maar met vastheid, heeft geantwoord. Hij zegde dat de plunderaars der Kerk zouden getroffen worden met zovoel straffen, dat het hun zoo moeilijk zijn op christelijke wijze te sterven.

Spanje.

DE SPAANSCH REPUBLIEK.

De Spaansche republiek heeft niets dat zich tegen hare ontwikkeling verzet. Geen harer naburen is geneigd zich met hare zaken te bemoeien, dus heeft zij geen vreemden inval te duchten. Alles geschiedt er tusschen en door Spanjaarden, burgeroorlog en sociale verwikkeling, alles wordt er afgevochten door Spanjaarden tegenover Spanjaarden.

Alles hangt er dus van af om te weten of de republiek bij dat volk kan wortel schieten, en zoo ja, welke soort van republiek de Spanjaarden kiezen zullen. Zal het eene bondsrepubliek of eene algemeene republiek zijn, zal het eene radikale of conservatieve republiek worden.

Er is niets wat haar in den weg staat, dan de Carlisten in de noorder-provincien, welke met karlisdadigheid hunnen godsdienst en hunne bedreigde *fueros* verdedigen. Al de andere Spanjaarden schijnen de republiek te wenschen, die met gelatenheid te dulden, of het juk eener federale, radikale of conservatieve republiek geduldig te dragen.

En nochtans bestaat er geene openbare macht meer. Er is geen leger meer, alleen bestaan er nog oproerige soldaten en *voluntarios*, welke laatste vijanden zijn van regeltucht, en die voor erkenningskreet hebben aangenomen: « *Muertos los capitanos!* » Dood aan de oversten! Weg met de galons!

Sergeanten zijn er officiers geworden. Zij werden verjaagd door hunne opvolgers, welke van kaporaals tot sergeanten verheven waren, en zoo verjaagt er steeds de mindere soldaat, hem die hooger in graad verheven is.

Aan het hoofd van het gouvernement staan, door eene volksgrijl, de heer Estebanez, als minister van oorlog, die, voor hij de portefeuille bekwam, eenvoudig een kapitein der infanterie was. De heer Muro, de minister van buitenlandsche zaken, was vroeger een onbeduidend advocaat te Valladolid, en de heer Gonzalez, de minister van justicie, een ongekend schrijver, die aan de redactie van provincie-dagbladen werkzaam was. Dat belooft een drietal belangrijke mannen.

En de beruchte leening, hetzij vrijwillig volschreven of gedwongen uitgevoerd, dat is een aller behendigst middel van strooperij. Gelukkig bezitten de Spanjaarden nog eene goede gaaf, namelijk, die der matigheid, want daar de revolutie of de republiek niet meer toelaat, dat de akkers bebouwd of de mijnen ontgonnen worden, om graanvoorraad in het buitenland aan te koop, moet het Spaansche volk zich vergenoegen met ajuin, en zal in alle zaligheid de lekkerheid van dit nationaal gerecht kunnen smaken.

Maar nog moeten die eerst gezaaid en bewerkt worden, want ook ajuin groeit niet uit zich zelf. Dan blijft er nog een laatste redmiddel over: de eikels. Iedereen roemt de Spaansche eikels; maar de voornaamste eiken bosschen liggen in de noorder-provincien en daar zijn Carlisten heer en meester.